

"בין הדלתות" / סיפורה של ניצולת השואה ציפורה גרנט

אנשי הצוות

אבקסיס שלו

בוטבול ירין

דסטה אופלחסון לין אדל

טגיה שלי

מליחי שיר

ניקיטה לבקוב

[קישור לעדות: בין הדלתות](#)

ציפורה (פייגה) נולדה ב-1931 בבלפורט שבצרפת למשפחה דתית ומשכילה. לאחר כיבוש צרפת בידי גרמניה יצרו ההורים קשר עם נשים מ"חיל הישע" שטיפלו בילדים של יהודים שנעצרו, ואמה של ציפורה החלה לסייע להן בפעילותן. בהמשך, נתפסו הוריה של ציפורה בזה אחר זה ונשלחו לאושוויץ-בירקנאו. שני אחיה של ציפורה, שמואל ויוסף, שטופלו על ידי נשות "חיל הישע", הועברו למוסד יהודי בפריז. ציפורה ואחותה סימה הסתתרו בפנימיות לבנות בעיר בזנסון. עם שחרור פריז ציפורה ואחותה הצליחו להתאחד עם אחיהן שמואל. הם עלו לארץ ישראל באפריל 1946 ולאחר מעצר במחנה עתלית הגיעה ציפורה לבית הספר החקלאי "מקווה ישראל" יחד עם בני נוער ניצולי שואה נוספים. בשנת 1948, לאחר קום המדינה, התגייסה ציפורה לצה"ל. ציפורה נישאה לאברהם גרנט ונולדו להם שלושה ילדים. ציפורה השלימה לימודי הוראה, ובמשך כשלושים שנה שימשה כמחנכת בחיפה.

לאחר צפייה בעדות זיהינו משפט שנגע בנו: "למה אני הכי מתגעגעת? למה שהיה!

משפט זה העלה בנו מספר שאלות:

למה ציפורה התכוונה ?

על מה היא חשבה/נזכרה כשאלו אותה את השאלה?

מה היא הרגישה ברגע ששאלו אותה את השאלה ?

אילו רגשות טמונים בתוך המשפט ?

התשובות שעלו:

משפחתיות

געגוע

כאב

תחושת החמצה על ילדות וחיים שפוספו

לא הוגן (למה לי ?)

עצב

ריקנות

קטיעה

החלטנו שכל אחד יביא לדין בקבוצה "תמונות קצרות" מזיכרונותיו על מהי משפחה בשבילו.

זה מה שעלה בדין בקבוצה: האהבה ללא תנאים שאנו מקבלים מההורים, הביטחון, החום, בית, התחושה שיש לאן לחזור, למי לפנות בעת צרה כגון:

ילדה נופלת מהגלגליות וידיו של האבא תופסות את מותנייה ומרימות אותה בחזרה לנסות שוב.

אבא מלמד את הילד לרכב על אופניים ורץ אחריו כשומר.

ילדה חוזרת הביתה וישר מחכה לה ארוחה חמה.

אמא ואבא מגיעים לראות ולעודד אותך במשחק כדורגל.

הקראת סיפור לפני שינה.

כמו כן עלו גם זיכרונות של אמא מענישה את הילד.

ילדה צריכה לעזור במטלות הבית (כביסה, כלים).

האח הקטן מעצבן אותך בכוונה.

אמא ואבא מאוכזבים מהילד.

מאחרים לאסוף את הילד אחרי אימון.

אסופה של תמונות קצרות מרגעים משפחתיים בחיינו כיום, טובים ושלייליים היוצרים ביחד את התחושה של מהי משפחה.

החלטנו שהסרט יהיה בנוי משלושה חלקים.

חלק 1: רואים את ציפורה גרנט שואלת את עצמה למה אני הכי מתגעגעת ?

חלק 2 - קאט לאסופה של רגעים משפחתיים אשר אנו נצלם, אין כאן מבנה לינארי, אלא הניסיון באמצעות פאזל לייצר את התחושה של מהי משפחה

חלק 3 - חוזרים לציפורה גרנט שחותמת את הסרט "למה שהיה"

היום כשהסרטון שלנו מוכן ואנחנו מביטים לאחור על התהליך שעברנו כקבוצה שיוצרת משהו שיש לו השפעה על דור העתיד אנחנו מרגישים גאים שלקחנו חלק בפרויקט הזה מרגישים מחוברים מאוד לנושא.

בנוסף תהליך זה גרם לנו להתעניין ולרצות לחקור ולשמוע עוד עדויות.

אנו יודעים שהשנה יותר מתמיד נעמוד בראש מורם בצפירה ובטקס יום השואה מהסיבה שלקחנו חלק בהעברת המידע על מה שהיה הלאה.

